

"Met de rug tegen de muur" in Nieuw Europa (Mei 1970)

Source: Nieuw Europa. Tijdschrift voor Europese Eenheid. Mei 1970, n° 5. Den Haag.

Copyright: (c) Europese Beweging in Nederland

URL: [http://www.cvce.eu/obj/"met_de_rug_tegen_de_muur"_in_nieuw_europa_mei_1970-nl-a683c5d9-eda6-468f-8b94-f05661b18068.html](http://www.cvce.eu/obj/)

Publication date: 18/09/2012

Met de rug tegen de muur

De voldoening over de akkoorden, die door de zes E.E.G.-regeringen op 21 april in Luxemburg eindelijk konden worden ondertekend, wordt aanzienlijk getemperd door de duidelijk tekortschietende bepalingen omtrent de parlementaire controle, die de ministers bereid bleken toe te laten op de bestedingen van de miljarden, die in de toekomst automatisch naar de Gemeenschapskas in Brussel zullen stromen.

Zeker, de Gemeenschap zal een grotere mate van zelfstandigheid en dus van continuïteit krijgen nu alle heffingen op importen van agrarische produkten van buiten de E.E.G. en alle douanerechten geheven op importen van industrieproducten automatisch beschikbaar zullen komen voor de uitgaven van de E.E.G. Deze financiële bronnen kunnen dan nog worden aangevuld met een gemeenschapsbelasting, bestaande uit een bepaald percentage van de B.T.W. De verordeningen op grond waarvan de E.E.G. gemeenschappelijk deze gelden kunnen uitgeven, staan in wezen buiten elke parlementaire controle aangezien het Europese Parlement wel een zekere zeggenschap krijgt over het kleine deel van de bestedingen, die buiten die verordeningen vallen, zoals de administratieve uitgaven voor het ambtelijke apparaat en de uitgaven van het Parlement zelf, maar op geen enkele manier medewetgevende bevoegdheden krijgt ten aanzien van de inhoud van die verordeningen zelf. Dit is in toenemende mate een onaanvaardbare situatie.

Zij plaatst de nationale parlementen voor een uiterst moeilijke beslissing als straks de akkoorden van Luxemburg ter goedkeuring aan hen zullen worden voorgelegd. Afwijzing, zelfs door één parlement, zou betekenen, dat de Gemeenschap in een diepe crisis komt te verkeren waarbij haar voortbestaan op het spel staat en de uitbreiding met Engeland en andere Europese landen in de lucht zou komen te hangen. Maar aanvaarding van het deel van de akkoorden, dat de parlementaire bevoegdheden regelt, zal eveneens op ernstige kritiek van de kant van vele parlementariërs stuiten. Kan één enkel parlement, bv. het Nederlandse, deze verantwoordelijkheid op zich nemen? Deze vraag is niet theoretisch, nu het wel als zeker moet worden beschouwd, dat de parlementen van Frankrijk, Duitsland, Italië, België en Luxemburg de akkoorden zullen aanvaarden, zij het dan met de nodige kritiek en tegenzin. Het Nederlandse parlement zou dan een eenzame strijd voeren tegen goedkeuring en daarmee alles op het spel zetten wat tot nu toe met de E.E.G. is bereikt. Natuurlijk kan men via een motie heropening van de onderhandelingen op het punt van de medewetgevende bevoegdheid van het Europese Parlement eisen. Dat zou zelfs aanbeveling verdienen als men in Den Haag de zekerheid had, dat ook andere nationale parlementen eenzelfde motie zouden willen aannemen. Maar die zekerheid is niet te krijgen; zelfs kan men verwachten, dat geen der andere parlementen iets voor een dergelijke motie zal voelen. De akkoorden van Luxemburg plaatsen dan ook in feite de nationale parlementen met de rug tegen de muur en dat is op zichzelf al een duidelijke demonstratie hoe onbevredigend vanuit een oogpunt van parlementaire democratie de procedure is waarbij deze akkoorden tot stand kwamen. Ze worden de nationale parlementen voorgelegd als een gewoon internationaal verdrag, dat kan worden verworpen of aanvaard, maar niet geamendeerd.

De Europese Beweging is steeds van oordeel geweest, dat de samenwerkingsvorm in een gemeenschap nu juist een ander, veel verderstrekkend karakter dient te hebben dan een traditionele intergouvernementele samenwerking. De financiële inhoud van deze akkoorden getuigt daarvan duidelijk. Zij impliceren een samenwerking, die inderdaad veel verder gaat dan ooit een samenwerking tussen onafhankelijke staten is gegaan. Daarover moet men zich dan ook verheugen. Helaas zijn die financiële akkoorden tot stand gekomen volgens de traditionele manier van onderhandelingen tussen soevereine regeringen, die weliswaar ieder afzonderlijk onderworpen zijn aan nationale parlementen maar waarbij de Gemeenschap zelf, wier financiële zelfstandigheid men hier heeft gecreëerd, geen democratische structuur heeft gekregen. Naar onze mening zal het Nederlandse parlement de akkoorden niet moeten verwerpen; dat zou een destructief gebaar zijn, waarmee niemand is gebaat. Wel zou men bij gelegenheid van de debatten de onaanvaardbaarheid van het ontbreken van medewetgevende bevoegdheden van het Europese Parlement via een motie duidelijk tot uitdrukking moeten brengen.

Het lijkt ons voorts, dat de Nederlandse parlementariërs een fout uit het verleden moeten goedmaken en niet meer zouden dienen te ageren voor controle-bevoegdheden op de begroting van de E.E.G., maar voor niets meer of minder dan voor volledige medewetgevende bevoegdheden. De strijd om deze vorm van democratie zal onverminderd moeten worden voortgezet.